

Arrest

nr. 244 991 van 27 november 2020
in de zaak RvV X / IX

In zake: X
in eigen naam en samen met X als wettelijke vertegenwoordigers van hun
minderjarige kinderen X, X en X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de Staatssecretaris voor Asiel en
Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, in eigen naam en samen met X, als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X X, X op 17 september 2020 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 8 september 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 oktober 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 november 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat D. GEENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekers dienden op 4 februari 2019 een aanvraag om machtiging tot verblijf, in toepassing van artikel 9bis van wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Met een beslissing van 8 september 2020 werd deze aanvraag door de gemachtigde van de verwerende partij onontvankelijk verklaard omdat geen buitengewone omstandigheden werden aangetoond die verzoekers zouden toelaten om de aanvraag in België in te dienen. Verzoekers dienden tegen deze beslissing een beroep in dat bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) gekend is onder het nr. 251 840.

Ook op 8 september nam de gemachtigde van de verwerende partij een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten in hoofde van verzoekster en haar drie minderjarige kinderen. Dit is de thans bestreden beslissing, die luidt als volgt

*“Mevrouw,
[...]*

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen , tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen dertig (30) dagen na de kennisgeving.

Betrokkene dient vergezeld te worden door:

[...]

[...]

[...]

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft zij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.”

In hoofde van verzoeker, de echtgenoot van verzoekster en vader van de kinderen, werd eveneens een bevel om het grondgebied te verlaten genomen, dat door hem wordt aangevochten met een beroep dat bij de Raad gekend is onder het nr. 251 842.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Het enig middel is afgeleid uit de schending van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), van artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht. Het wordt als volgt uiteengezet :

“EERSTE ONDERDEEL

1. De machtiging tot verblijf van de verzoekende partij op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet werd door de bevoegde overheid onontvankelijk verklaard. Deze beslissing dateert van 8 september 2020.

Tegen deze beslissing werd een beroep ingediend tot schorsing en nietigverklaring voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Indien uw rechtbank zou oordelen dat dit beroep gegrond is, dient In het kader van een goede rechtsbedeling het bevel om het grondgebied te verlaten, genomen en ter kennis gebracht op dezelfde datum als de beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, uit het rechtsverkeer te worden gehaald en te worden vernietigd (zie o.a. RvV nr. 149 346 van 9 juli 2014).

TWEEDE ONDERDEEL

2. Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering, zoals de bestreden beslissing, dient de verwerende partij rekening te houden met de persoonlijke situatie van de verzoekende partij (hun private belangen) ingevolge artikel 74/13 Vreemdelingenwet en artikel 8 EVRM.

Deze verplichtingen dienen samen te worden gelezen met artikel 62 Vreemdelingenwet en de wet van 29 juli 1991 inzake de formele motivering van bestuurshandelingen.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze.

Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, d.w.z. dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn. d.w.z. dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. Dit wil zeggen dat de motivering van een bestuursbeslissing draagkrachtig moet zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn. De motivering is slechts volledig indien zij een grondslag vormt voor alle onderdelen van de beslissing (RvS 12 oktober 2007, nr. 175719; RvS 24 september 2008 186.486).

3. De verzoekende partij wijst op hun persoonlijke situatie, zoals dit blijkt uit het administratief dossier. De verzoekende partij beschikt over de Pakistaanse nationaliteit, doch is reeds langdurig verblijvende in België (een periode van bijna 9 jaar op het moment van het nemen van de bestreden beslissing op 8 september 2020).

De verzoekende partij heeft op 26 oktober 2011 een verzoek tot internationale bescherming ingediend in België. De verzoekende partij verblijft sindsdien onafgebroken in België, hetgeen een periode van bijna 9 jaar uitmaakt (de bestreden beslissing dateert van 8 september 2020).

Er was jarenlang sprake van een legaal verblijf. Het verzoek tot internationale bescherming werd slechts op 17 september 2015 afgewezen door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Hiertegen ging de verzoekende partij nog in beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, doch de Raad bevestigde de beslissing van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 11 december 2015. Op 2 januari 2016 werd een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven (meer dan vier jaar na het indienen van een verzoek tot internationale bescherming). De verzoekende partij heeft zich gedurende hun langdurig verblijf in België steeds meer geïntegreerd in de samenleving waarvan zij thans een onderdeel uitmaken. Verzoekers verwijzen hiervoor naar de omvangrijke stukkenbundel die zij voegden aan de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet. Zij gaven ook aan werkbereid te zijn.

De ouders zijn tot op heden in staat om te zorgen voor hun gezin. Hun volledige sociale netwerk bevindt zich in België, alwaar zij ook hun gezinsleven hebben.

De verzoekende partij behoort tot een gezin met drie minderjarige kinderen. Alle kinderen werden geboren in België (I. op 15 januari 2013, M. T. op 22 december 2015 en Z. op 28 maart 2020). De kinderen verbleven nooit in Pakistan. Zij zijn geboren en opgegroeid in België. De twee oudste kinderen lopen in België school.

Het is in strijd met de primaire belangen van de minderjarige kinderen dat zij genoodzaakt zouden worden om België te verlaten. Dat de ouders verantwoordelijk zouden zijn voor het opgroeien van de minderjarige kinderen in illegaal verblijf, kan geen afbreuk doen aan de primaire belangen van de minderjarige kinderen. Dit geldt des te meer nu de minderjarige kinderen niet verantwoordelijk zijn voor de keuzes die hun ouders maken.

4. De bestreden beslissing omvat echter op geen enkele manier een motivering met betrekking tot de persoonlijke situatie van de verzoekende partij.

De persoonlijke situatie van de verzoekende partij noopt de verwerende partij evenwel om hiermee rekening te houden, zoals hierboven uiteengezet.

De verzoekende partij merkt op dat de beslissing inzake de aanvraag tot machtiging van verblijf (waarbij moet worden geoordeeld over het - al dan niet - bestaan van buitengewone omstandigheden) niet te vereenzelvigen valt met de beslissing tot verwijdering van het grondgebied.

De motivering gegeven in de beslissing genomen naar aanleiding van de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet, kan niet automatisch of evident worden doorgetrokken naar een bevel om het grondgebied te verlaten. Beide zijn niet identiek. De finaliteit van een bevel om het grondgebied te verlaten (een verplichting om het land te verlaten binnen een bepaalde termijn) is verschillend van het al dan niet toekennen van een legaal verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet (waarbij moet worden beoordeeld of er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om de aanvraag tot machtiging van verblijf in te dienen via de burgemeester van haar woonplaats). De afweging verschilt derhalve, met elks een apart toetsingskader.

Een aparte motivering is derhalve vereist. De gemachtigde kan niet stellen dat een motivering over de aanvraag tot machtiging van verblijf zou volstaan. De bestreden beslissing bevat overigens ook geen verwijzing naar deze motivering.

De formele motiveringsverplichting wordt derhalve geschonden doordat in de bestreden beslissing geen enkel motief werd opgenomen met betrekking tot de persoonlijke situatie van verzoekster (zoals verder uiteengezet onder het derde middelonderdeel).

Hierdoor schendt de verwerende partij de artikelen 74/13 Vreemdelingenwet en artikel 8 EVRM gelezen met de artikelen 62 Vreemdelingenwet en 1 t.e.m. 3 van de wet inzake de formele motivering van bestuurshandelingen.

DERDE ONDERDEEL

5. Indien geen schending kan worden weerhouden van de formele motiveringsverplichting, quod non, merkt de verzoekende partij op dat minstens blijkt dat bij het nemen van de bestreden beslissing (een verwijderingsmaatregel) door de gemachtigde op onzorgvuldige en redelijke wijze rekening werd gehouden met de persoonlijke situatie van de verzoekende partij.

De verzoekende partij beschikt over de Pakistaanse nationaliteit, doch is reeds langdurig verblijvende in België (een periode van bijna 9 jaar op het moment van het nemen van de bestreden beslissing op 8 september 2020).

De verzoekende partij heeft op 26 oktober 2011 een verzoek tot internationale bescherming ingediend in België. De verzoekende partij verblijft sindsdien onafgebroken in België, hetgeen een periode van bijna 9 jaar uitmaakt (de bestreden beslissing dateert van 8 september 2020).

Er was jarenlang sprake van een legaal verblijf. Het verzoek tot internationale bescherming werd slechts op 17 september 2015 afgewezen door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Hiertegen ging de verzoekende partij nog in beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, doch de Raad bevestigde de beslissing van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 11 december 2015. Op 2 januari 2016 werd een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven (meer dan vier jaar na het indienen van een verzoek tot internationale bescherming). De verzoekende partij heeft zich gedurende hun langdurig verblijf in België steeds meer geïntegreerd in de samenleving waarvan zij thans een onderdeel uitmaken. Verzoekers verwijzen hiervoor naar de omvangrijke stukkenbundel die zij voegden aan de aanvraag tot machtiging

van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet. Zij gaven ook aan werkbereid te zijn. De ouders zijn tot op heden in staat om te zorgen voor hun gezin. Hun volledige sociale netwerk bevindt zich in België, alwaar zij ook hun gezinsleven hebben.

De verzoekende partij behoort tot een gezin met drie minderjarige kinderen. Alle kinderen werden geboren in België (I. op 15 januari 2013, M. T. op 22 december 2015 en Z. op 28 maart 2020). De kinderen verbleven nooit in Pakistan. Zij zijn geboren en opgegroeid in België. De twee oudste kinderen lopen in België school.

Het is in strijd met de primaire belangen van de minderjarige kinderen dat zij genoodzaakt zouden worden om België te verlaten. Dat de ouders verantwoordelijk zouden zijn voor het opgroeien van de minderjarige kinderen in illegaal verblijf, kan geen afbreuk doen aan de primaire belangen van de minderjarige kinderen. Dit geldt des te meer nu de minderjarige kinderen niet verantwoordelijk zijn voor de keuzes die hun ouders maken.

De bestreden beslissing heeft als gevolg dat de verzoekende partij zou genoodzaakt worden om België te verlaten, waardoor de belangen van de verzoekende partij op manifeste wijze worden geschonden.

Het oordeel van de gemachtigde is omwille van deze redenen in strijd met artikel 74/13 Vreemdelingenwet in samenhang gelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting.

6. De verzoekende partij beroept zich tevens op artikel 8 EVRM, gelet op de aard en intensiteit van de opgebouwde sociale relaties in België (zoals aangehaald door de verzoekende partij in de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet).

Artikel 8 van het EVRM is erop gericht om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het gezinsleven. Hoewel artikel 8 EVRM geen absoluut recht omvat, zijn de Verdragsluitende Staten er wel toe gehouden om, binnen de beleids marge waarover zij beschikken, een billijke afweging te maken tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, Nunez/Noorwegen, §§ 68- 69).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen:

- een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak;
- en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Door de verwerende partij werd bij het nemen van de bestreden beslissing echter geen (correcte) belangenafweging uitgevoerd t.a.v. artikel 8 EVRM, om de redenen zoals hierboven vermeld. De verzoekende partij wijst erop dat de verplichting voor de verzoekende partij om hun band met België te doorbreken, een onrechtmatige inbreuk uitmaakt op de geboden bescherming onder artikel 8 EVRM. De gemaakte belangenafweging door de verzoekende partij is onzorgvuldig, gelet op de redenen zoals hierboven vermeld.

De gemachtigde schendt hierom artikel 8 EVRM, artikel 74/13 Vreemdelingenwet in samenhang gelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting."

2.2.1. Wat het eerste middelonderdeel betreft, kan worden volstaan met de vaststelling dat het beroep tegen de beslissing van 8 september 2020 waarbij verzoekers' aanvraag onontvankelijk werd bevonden, werd verworpen, zoals blijkt uit de feiten uiteenzetting.

2.2.2. Wat het tweede en derde middelonderdeel betreft, moet worden gewezen op het volgende.

Aangaande de stelling van verzoekers dat de bestreden beslissing op geen enkele manier een motivering omvat met betrekking tot hun persoonlijke situatie, stelt de Raad vast dat alle elementen die worden aangehaald ook al werden ingeroepen in de aanvraag om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. In de beslissing die werd genomen

naar aanleiding van deze aanvraag werden al deze elementen beoordeeld, en dit meer bijzonder in het licht van de ontvankelijkheid van de aanvraag. Er werd dus nagegaan of verzoekers buitengewone omstandigheden hadden aangetoond die hen zouden toelaten om hun aanvraag in te dienen in België, in plaats van, zoals dat in de regel hoort, bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor hun verblijfplaats of hun plaats van oponthoud in het buitenland. Met de beoordeling van de ontvankelijkheid van hun aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet werd, met andere woorden, geantwoord op de vraag of verzoekers al dan niet naar het herkomstland kunnen terugkeren, en dus of er redenen zijn die de overheid ervan zouden kunnen weerhouden een terugkeerbesluit uit te vaardigen.

In casu heeft de verwerende partij de door verzoekers aangevoerde elementen -die zij in deze zaak herhalen- beoordeeld en geconcludeerd dat ze niet in de weg staan van een terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen. Het beroep tegen deze beslissing werd door de Raad verworpen en verzoekers brengen thans geen nieuwe elementen aan die nog niet in het kader van dat beroep werden beoordeeld, met uitzondering van het feit dat zij thans wél een uiteenzetting geven over de vermeende schending van artikel 8 van het EVRM. De Raad verwijst dus in hoofdzaak naar hetgeen werd gesteld in het arrest nr. 244 990 van 27 november 2020 (RvV 251 840), en voegt daaraan het volgende toe:

Verzoekers beroepen zich op artikel 8 van het EVRM, gelet op de aard en de intensiteit van de opgebouwde sociale relaties in België en stellen dat geen correcte belangenafweging werd uitgevoerd in het licht van deze bepaling, terwijl de verplichting om de band met België te doorbreken een onrechtmatige inbreuk maakt onder artikel 8 van het EVRM. De gemaakte belangenafweging is onzorgvuldig, zo stellen zij.

In de beslissing inzake de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wordt hierover het volgende gesteld:

“Betrokkenen beroepen zich op het feit dat zij doorheen hun verblijf in België een belangrijk privé-en gezinsleven opgebouwd hebben in de zin van artikel 8 EVRM en artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Betrokkenen halen aan dat zij hier een belangrijk sociaal welzijn en een sociaal-en familiaal leven hebben opgebouwd. Betrokkenen wijzen erop dat ook bij artikel 8 EVRM het hoger belang van het kind in rekening gebracht dient te worden, meer nog het zou hierin een centrale rol spelen. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkenen niet aantonen dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. We stellen vast dat betrokkenen niet aantonen dat zij nog familieleden hebben op het Belgische grondgebied, evenmin blijkt dit uit het administratief dossier. Uit hun verklaringen tijdens de asielprocedure blijkt dat zij nog over een ruime familiaal netwerk beschikken in Pakistan, minstens bestaande uit de ouders van mijnheer, zijn en zijn broer, de vader van mevrouw evenals haar drie zussen en haar broer. Wat hun kinderen betreft, stellen we vast dat op die leeftijd de ouders de belangrijkste zorgfiguren zijn en dat de bestaande gezinseenheid behouden blijft. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RVV, arrest 229048 van 20.11.2019). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt bovendien dat ‘de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden’ (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). We stellen vast dat betrokkenen ter staving van hun sociale banden acht getuigenverklaringen voorleggen. Betrokkenen tonen aldus onvoldoende aan dat hun netwerk van affectieve en sociale banden van die orde zou zijn dat een tijdelijke terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou kunnen betekenen. Betrokkenen tonen niet aan dat de door hen opgebouwde sociale relaties van die aard en intensiteit zijn dat zij, in casu, wel onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden kunnen vallen.

Evenmin blijkt uit de voorgelegde verklaringen dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid. Daarnaast merken we op dat uit de voorgelegde attesten niet blijkt dat hun kinderen een groot sociaal netwerk opgebouwd hebben. Integendeel uit de voorgelegde attesten blijkt enkel dat hun twee oudste kinderen hier naar school gaan. Er wordt niet aangetoond dat zij buiten school nog andere buitenschoolse activiteiten hebben opgebouwd. We stellen dus vast dat beide kinderen buiten hun ouders geen sociaal netwerk opbouwden en dat zij niet deelnemen aan buitenschoolse activiteiten. De normale binding die ontstaat met België gedurende een precair verblijf alhier, is op zich niet voldoende om een schending van het privéleven aan te nemen. Verzoekers tonen niet aan dat zij bepaalde sociale bindingen hebben opgebouwd met de Belgische gemeenschap waarin zij verblijven die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van hun sociale identiteit zodat deze onder een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vallen (cf. EHRM 23 juni 2008, Maslov t. Oostenrijk, §63). Verzoekers tonen m.a.w. niet aan dat de banden die zij met België zijn aangegaan de gebruikelijke banden overstijgen en dat zij voor het uitoefenen voor hun privéleven zodanig zijn gebonden aan België dat zelfs een tijdelijk terugkeer naar Pakistan uitgesloten is (RVV arrest 232520 van 13 februari 2020). Een schending van artikel 8 EVRM of van artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkenen tijdelijk het land dienen te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoen aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van betrokkenen niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.” Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).”

De verwerende partij is dus wel degelijk overgegaan tot een belangenafweging in het licht van de persoonlijke situatie van verzoekers, zoals vereist door artikel 8 van het EVRM, alvorens het bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren. In het arrest nr. 244 991 van 27 november 2020 werd vastgesteld dat verzoekers de schending van artikel 8 van het EVRM hadden aangevoerd, maar dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en/of privéleven niet absoluut is, dat het EHRM stelt dat staten het recht hebben om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland en dat staten in beginsel niet de verplichting hebben om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM, 9 oktober 2012, nr. 3391/12, Djokaba Lambi vs. Nederland, par. 81; en EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse vs. Nederland, par. 101). De Raad heeft erop gewezen dat het dus aan verzoekers toekwam om de beoordeling van de verwerende partij inzake artikel 8 van het EVRM met concrete argumenten te ontkrachten in het licht van deze bepaling en de daarrond ontwikkelde rechtspraak, en dat zij dat op geen enkele wijze hebben gedaan. Ook in het kader van het onderhavige beroep blijven zij in gebreke de vinger op de wonde te leggen: zij poneren enkel dat de verplichting om hun band met België te doorbreken een schending uitmaakt van artikel 8 van het EVRM, doch gaan volledig voorbij aan het uitvoerig gemotiveerde standpunt van de verwerende partij ter zake in de onontvankelijkheidsbeslissing en laten na ook maar enige concrete duiding te brengen. Dit klemmt des te meer nu, zoals reeds gesteld en verzoekers ook zelf toegeven, het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en/of privéleven niet absoluut is.

Verzoekers brengen thans geen andere elementen bij en tonen niet aan dat de beoordeling van hun specifieke situatie onder artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet ruimer zou zijn dan deze onder artikel 8 van het EVRM, temeer nu ook het hoger belang van de kinderen aan bod is gekomen in de onontvankelijkheidsbeslissing.

Gelet op het voorgaande maken zij niet aannemelijk dat de besluitvorming in de aanloop naar het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten een ander of ruimer onderzoek zou vergen dan

het onderzoek dat reeds werd gedaan in het licht van de beslissing over hun aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Het blijkt dus dat de verwerende partij zich heeft gebogen over alle door verzoekers aangehaalde elementen, en dit in het kader van de beoordeling van de ontvankelijkheid van hun aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, alvorens zij een terugkeerbesluit nam. De beslissing van 8 september 2020 die het resultaat is van deze beoordeling werd aan verzoekers betekend, samen met het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoekers kennen dus de redenen van de verwerende partij, en, meer nog, hebben hiertegen een beroep ingediend, dat inmiddels door de Raad werd verworpen. In die omstandigheden tonen zij niet aan welk belang zij hebben bij de grief dat de motivering niet werd hernomen in het bevel om het grondgebied te verlaten. De aangevoerde schending van de formele motiveringsplicht kan in casu dan ook niet leiden tot de vernietiging van de bestreden beslissing.

Verzoekers hebben niet aangetoond dat de verwerende partij op onwettige, kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze tot de bestreden beslissing is gekomen.

2.2.3. Het enig middel kan niet worden aangenomen.

3. Korte debatten

Verzoekers hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig november tweeduizend twintig door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS